

զտնուի կ'ընդունիմ, իսկ եթէ ոչ՝ կը նախընտրեմ Անգոնաստեոսիոն՝ որ զոնէ կոյրութեան իմաստ չի տար: Լաւագոյն է Տալրոնականոսիոն ըսել ևւրոպացւոց նըման՝ յանուն Տալթոն երեւելի տարրազէտի՝ որոյ վրայ ուսումնասիրուած է առաջին անգամ այս հիւանդութիւնն:

10°. Keratodermieի համար կարծաւ մորթորիւն կ'առաջարկէք փոխան Եղեւրանորթորիւն որ ճիշտ թարգմանութիւնն է, աւելի կարճ համարելով զայն: Նախ վանկերու և տառերու թուօք համարժէք են և թէ սխալ մը կ'ըսէք առանց մտաբերելու թէ կարծաւմորթորիւն բառն իր տէրն ունի արդէն Sclérodémie, sclérose:

11°. Այս տանեակ բառերու վրայ թոյլ տաք խնդրեմ, Ազնի բարեկամ, յաւելուլ հատ մ'եւս, Dégénérationն զոր Այրասկրում կը թարգմանէք Ձեր այդ գրութեան մէջ՝ առանց յիշատակելու իմ որդեգրածն Վատասերումն որ աւելի համապատասխան է: Այլասերումն աւելի գանազանման գաղափար կու տայ, և ոչ երբէք դէպ ի վասն փոփոխման՝ ինչ որ կը նշանակէ Dégénérationն, ուստի և առայդ Վատասերումն կը նախընտրեմ:

Եմ և մնամ ջերմ յարգանքօք Ձեր բարեացակամն:

ՏՕՐԹ. Ն. ՏԱՂԱՒԱՐՅԱՆ

ԳԻՆԱԿԱՆ ԱՌԱՄՆԵՐ

Ա.

Հեղինակներու հմայի խորութիւններն ուրիշ բան չեն եթէ ոչ՝ հարիւրիմ յիսուք՝ մթութիւն. իստեակ և անմարդ գաղափարներ են մեծաւ մասամբ անոնք որ խոր կը դատուիմ, միմչդիւ չկայ արդ և փայլուն կերպով բացատրուած գաղափար մը որ շատերէմ իրիւն ևսմկական չլաւ տուի: Քամիմք իրենք չհասկցածներուն վրայ կը հիւսնամ:

Բ.

Հմտութիւնը համեարիմ Ոկատմամբ է այմ՝ իմը որ ակնոցը աչքերուն համար, բայց ինչպէս այմ՝ որուն աչքերը տկար են ակնոց կը գործածէ, այսպէս այմ որ համեար չունի՝ գիտութեանց համարաբանոց մը կը կարծէ ունեմալ. գիտութեամբ հոսոցդ զլուխներէմ ումամբ հաւկիկ կը նմանիմ, որ որչափ նիւրիմ այմչափ կը կարծեմամ:

ԿԱՐՏԷԼԻ

ԱՐԴԻ ՅՈՒՆԱՑ

ԳԵՐԵՋՄԱՆԱԿԱՆ ԲԱՆԱՍՏԵՂՊՈՒԹԻՒՆԸ

(Ճարուծ. տես էջ 78)

Հանգարտ և համակամ տրտմութիւն մ'է Ստեփաննոս Մարգարիթիա Չանթեցիի երգերէն միոյն բնորոշիչ շեշտը, հոսանդուն ու թեթիւ ներդաշնակութեամբ երգ մը՝ իտալական եօթնեակներուն նման:

Որդեկացս հետ, լռիկ՝ ծաղկանց արտաշնչու. թննէմ անուշահոտուած պայծառ առաւօտ մը, ամցայ դաշտերու մէջէմ, Գերեզմանատուն հասանք, և յոգմած՝ մտտեցամք հոն. քիբերս արցունքներով կ'ողողուէիմ, և ծեռքերս երբեմն երեմ կը սրբէիմ զանոնք, Ներք որդիներս ըսիմ իմծի. — չայրիկ, պիտի դառնամ՝ թէ միմակ պիտի կենաս գերեզմանատունը. մենք տուն պիտի երթամք, — որդեակներս, պատասխանեցի իրենց, ես ձեզի կ'ըմկեմք, Գիտի գայ սակայն օր մը՝ յորում չըրտեմիս ալ գիւղէմ գերեզման պիտի վերադառնամք, չոս քիչ մը կեննալէմ վերջ, արտասուակից աչքերով, դուք մորէմ պիտի երթաք գիւղ տանող ճամբէմ, իսկ ես՝ համար, թմրած, ամզգայ, հոս պիտի հանգչիմ յաւիտեանս:

Այժմեան Յունաստանի էն գողտրիկ բանաստեղծներէն մին է Գիեօ Ռանգաթէ, որ իր բանաստեղծական տուրքէն՝ դամբաններու և ցաւի ալ նուիրեց: Արձակի վերածնեց իր ամենաբաղդը եղերեզուութիւններէն մին, որ այլարանական ձեւի տակ՝ կը ցուցնէ մեզի թէ որչափ դիւրարեկ և վաղանցուկ են երկրաւոր յօժարութիւնները՝ դամբանէն ալ անդին, ու թէ ինչպէս մոռացութիւնն և հանդիմանքը աւրազութեամբ կը ջնջեն տխրութեան արտասուքը: Այս համառօտ եղերեզուութիւնը որքական ճերթուած մ'է:

Հոգի մը ժամանակէմ առաջ կը թողուր ցաւոց երկիրը, Գիշերմ հագլի թէ արծկած էր իր երեւմոսի մագերը, և ազատ սիրած էր երկնքիմ մէջ իր ամհամար աստղերը, փայլում ծառազայթմեքով աղամանողներ, հոգիմ՝ մորէմ մտիկ ըմպու համար մայրիմ ձայնիմ, և իր սիրելիներուն մէջ՝ առանց տեսնուելու՝ քամի մ'արցունք թափելու համար, երազ թեւերով կտրեց անցաւ ամեցը միջոցը, զգուշամալով որ թեւերը երկմքի քոցերուն մէջ չայրիմ, խտացած խաւարը պատեր էր հայրենական տունը, և հիւսիսային հովը կը հաւ.